

Het verhaal van Lissa

Ik was al een hele tijd aan het piekeren, een tweede hond erbij nemen of niet?

Ga ik voor een pupje of een asielhond?

Vragen, nog eens vragen en ik raakte er niet uit. Tot ik op een dag een oproep las van een dierenorganisatie. Er werd een hondje ter adoptie aangeboden : een kleine Spaniel waarvan de leeftijd werd geschat op 10 jaar. Ze kwam uit een fokkerij ergens in Vlaanderen. Het bleek een ex-broodfok teefje te zijn, compleet verwaarloosd!

Toen ze werd binnengebracht in de opvang woog ze geen 4 kg, ze was uitgehongerd. Haar oortjes werden geschoren omdat ze vol hingen met aangekoekt vuil. Ze had een zware oorontsteking die nooit was verzorgd. De fokker dacht dat ze blind was, haar oogjes waren wit. Dit kwam gewoon doordat ze te droog stonden, beetje zalf erin en 't was opgelost. Het leven van dit kleine teefje bestond alleen uit pupjes werpen, 2 keer per jaar, jaar ná jaar. Zij is niet de enige, er zitten nog heel veel teefjes opeengepakt in donkere schuren met als enig doel geld in 't laatje brengen!

Ik kon het bijna niet geloven!

Komt ze uit Vlaanderen?

Ja, dit is Belgisch!

De beslissing was vlug genomen, dit hondje kreeg bij ons een warm en veilig nest!

We zouden haar Lissa noemen.

Ik ging haar ophalen en was best nerveus. Hoe zou ze eruit zien? Zou ze angstig zijn? Vele vragen spookten door mijn hoofd! Toen kwam Lissa buiten getrippeld. Mijn hart brak toen ik haar zag, ik huilde als een klein kind! Kleine Lissa was vel over been, zo breekbaar, je kon elk botje tellen! Wie kan een hond, de oudste vriend van de mens, zoiets aandoen! Geen groter beest dan de mens! En de geur die ze verspreide, wat een stank!

De stank van broodfok, een stank die ik nooit meer zal vergeten!

Ondanks haar ellendige toestand kwam ze dapper kwispelend naar me toe. Het was aangrijpend om te zien hoe dit kleine hoopje miserie nog vertrouwen had in de mens. Het bewijs dat een hond geen haat kent.

Na vele raadgevingen vertrok ik met Lissa huiswaarts. Bij ons zou haar leven, na 10 jaar als broodfokteef, eindelijk kunnen beginnen! Thuis paste Lissa zich heel snel aan. Heel dikwijls keek ik met een krop in mijn keel naar haar, me afvragend of ik ooit die trieste blik uit haar oogjes zou krijgen.

Ze was zo dapper, liet alles maar begaan, vol vertrouwen in ons.

Ze was heel snel zindelijk, wat me erg verbaasde. Het valt nauwelijks te begrijpen als je weet dat ze bij de fokker in haar eigen vuil zat. Bewijs daarvan, haar ontstoken voetzooltjes door in de uitwerpselen te zitten. Een hond is zindelijk uit zichzelf, een hond bevuilt zijn nest niet. Hoe erg moet het dan zijn om steeds in een vies hok te zitten.

Haar voetzooltjes waren roze als bij een pup, ze is dus nooit buiten geweest. Ze heeft nooit kunnen rennen, nooit kunnen spelen.

De eerste week zweefde ik tussen lachen om haar nieuwe leven en huilen om haar verleden. Lissa moest nog zoveel leren, zoveel ontdekken.

Ik had voor haar een zacht kussen gekocht maar ze ging op de grond liggen. Ze moest zelfs leren wat zachte dingen zijn!

Na 2 weken kreeg ze een wasbeurt. We hebben gewacht tot ze een beetje bekomen was van alle nieuwe indrukken. Ze heeft een zware hartruis en daarom waren we zo voorzichtig. Pas ná de 6de shampoo beurt kregen we eindelijk schuim, zo vuil was ze! Haar buikje, dat normaal blank van kleur is, zag zwart van het aangekoekte vuil. Ze was nog niet helemaal proper, het vuil van jaren krijg je er met één wasbeurt niet uit. Zelfs niet met zes. Maar ze was zacht en rook lekker. Met de juiste medicatie genazen haar ontstoken voetzooltjes snel. De oorontsteking was hardnekkiger maar kwam ook in orde. Alleen voor haar hartje moet ze de rest van haar leven elke dag een pilletje nemen.

Nog elke dag genieten we van onze kleine Lissa, we zien haar voor onze ogen openbloeien.

Langzaamaan zie ik de blik in haar oogjes veranderen van triest naar kleine deugniet!

Gisteren liep ze in een drafje naar de straat, ik riep haar en stapte ondertussen vlug de andere richting uit. In galop, met flapperende oortjes, kwam ze naar me toe gerend!

Mijn hart maakte een sprongetje van vreugde, mijn kleine meid van 10 jaar oud heeft voor de eerste keer gerend zoals elke puppy doet!